

BODROGI SÁRA

Térvesztő

Ha együtt vagyunk, megnövekszik a tér. De hamarosan aggasztóan megcsappannak a négyzetméterek:

nem mászkálhatunk meztelenül a lakásban, és a fürdőszobaajtót is be kell csuknunk pisilés vagy zuhanyzás előtt. A kuka másodpercek alatt telik majd meg, és hulladékszag szivárog a konyhaszekrény résein át. Molyok költöznek a kamrába, elkeverednek a peték a lisztben, de amúgy sem mondhatjuk többé, hogy a mi élelmiszerünk. Mindent más használ majd, amiről azt gondoltuk, hogy birtokolhatjuk. Már nem csak a mi kulcsunk nyitja a zárat.

Ráborul a mosatlanokra a plafon, lassan összeérnek a falak, és én felbukok a szennyeskosárban.

Gyömbér

Oda születél, ahol természetes, hogy tizenegyet megölnek a tizenháromból – negyedszerre is. Ahol normális, hogy egy nap majd kiraknak, és a turistákra bízzák az életed. Itt lángosvéget eszel nyáron, elejtett kürtős kalácsdarabokat, pocsolóából iszol, felnyalogatod a földről a kiborított sört. Néha egy-egy vendégház tornácáról képzeled, hogy az otthonod, vagy a sütőde előtti pad árnya alatt érzed, hogy hazaértél. Aztán a gazda beléd rúg, a hegyi terelők elharapják a torkodat, vagy egyszerűen csak: beköszönt a tél.

Kóbor országba születél, örök kalandornak, ahol a társaiddal megvívott harcok után a magyaroktól gyűjtöd be a simogatást. Névtelenül jöttél a világra, de azóta ezerféleképpen gondolnak rád. Azt a kislányt például ugyanúgy hívják, mint engem, de neki Merész vagy – nagy, sárga fajakutya. Szerintem Gyömbér, és a legszebb ebek keverednek benned.

Te senkié nem vagy, és mégis mindenkié, befogadnak az idegen emberszívek, útlevel nélkül visznek át a határon, haza – otthon vagy mindenhol.